

Nr 371

Av fru Sandström och herr Löfgren, om beredande åt Nationalföreningen för trafiksäkerhetens främjande av större resurser i arbetet på trafikolyckornas nedbringande.

I årets statsverksproposition, sjätte huvudtiteln, föreslås att Nationalföreningen för trafiksäkerhetens främjande skall erhålla ett anslag för nästkommande budgetår på 350 000 kronor, vilket anslag är oförändrat i förhållande till innevarande års anslag för samma ändamål. Föreningen har för nästkommande budgetår begärt ett anslag på 500 000 kronor och angivit att verksamheten för 1956/57 kommer att följa de riktlinjer man hittills hållit i arbetet för trafiksäkerhet, men att man för den angivna tidsperioden bland annat syftar till en utveckling av det lokala, frivilliga trafiksäkerhetsarbetet.

Nationalföreningen för trafiksäkerhetens främjande består som bekant av ett mycket stort antal medlemmar, utgörande föreningar, korporationer och sammanslutningar. Föreningens styrelse väljes av representantskapet, och det verkställande arbetet ligger i händerna på ett arbetsutskott. Det utomordentliga arbete, som utföres av NTF, uppbäres på bred bas av så gott som alla kategorier inom hela landet. De relativt stora anslag, som staten beviljar åt NTF, är också ett uttryck för statsmakternas önskan att allt vad som i propaganda- och undervisningshänseende kan göras för att nedbringa trafikolyckorna och skapa större trafikmedvetande hos medborgarna också måtte kunna föras ut i realiteten och ge resultat.

Fråga är emellertid om inte ännu mycket mer kunde göras därest detta arbete kunde få större resurser. NTF belyser den situation som råder och konstaterar, att så länge trafikolyckornas absoluta tal år från år överstiger tidigare siffror, måste läget betecknas som allvarligt. I den skiftande verksamhet NTF bedriver intar propagandaaffischer och broschyrer en framträdande plats. Man har med erfarenheter bland annat från den nyligen företagna omröstningen i högertrafikfrågan anledning att fråga sig, om denna form av propaganda i fråga om resultat motsvarar den ansträngning och de kostnader, som läggs ned. En undersökning om verk samma och lämpliga propagandametoder skulle möjligen kunna peka på andra vägar när det gäller en så för alla människor vital och betydelsefull sak som trafiksäkerheten.

På NTF:s initiativ tillkom under åren 1952—54 länskommittéer eller länskontaktmän i 22 län. De tillkom under medverkan av respektive länsstyrelser. I samarbete med länsmyndigheterna har länskommittéerna eller

kontaktmännen genomfört vissa inventeringar av trafikfällor, studerat mjölkboards och hållplatsers placering och följt trafikfrågorna och trafikväsendets utveckling i samråd med vägmyndigheter och polisväsende. Den väg som NTF här slagit in på synes vara av den största betydelse med stora utvecklingsmöjligheter till ett arbete på lång sikt med praktiska resultat. Genom länskommittéerna sökes också kontakt med skolor, och NTF har sålunda möjlighet att medverka till propaganda och undervisning hos barn och ungdom, den kanske mest betydelsefulla vägen fram till större trafik-säkerhet.

De länskontaktmän eller ordförande i länskommittéerna, som bär ansvaret för detta utomordentligt viktiga arbete, har detta som frivilligt åtagande och sköter arbetet vid sidan om sin egentliga gärning. Det skulle säkerligen vara av vikt om denna del av organisationen utbyggdes så, att i länen anställdes kvalificerade personer som helt kunde ägna sig åt det mångskiftande arbete för trafiksäkerheten, som lokalt erbjuder sig och praktiskt på detta sätt kunde genomföras. Dessa personer kunde möjligen knytas fastare till länsmyndigheterna men likafullt arbeta i NTF:s regi. Självfallet skulle en sådan anordning ställa större krav på ekonomiska resurser, men med hänsyn till den oerhörda betydelse trafiksäkerheten har för smidigare trafik och förebyggande av olyckor, borde kostnader inte här få spela samma avgörande roll som i många andra fall. Med tanke på den överväldigande majoritet, som vid folkomröstningen avvisade tanken på en övergång till högertrafik därför att den skulle dra stora kostnader, vilka kunde användas på bättre sätt inom väg- och trafikväsen, och att det vid en reform av detta slag skulle spillas så många människoliv, som man ville skydda, torde det i dag kunna sägas att alla åtgärder som kan vidtagas för nedbringande av trafikolyckor måste ha en bred folkopinion bakom sig.

Med hänsyn till de anslag staten ger NTF och som avspeglar statsmakternas intresse för dessa frågor, borde det vara möjligt att genom en utredning, vari representanter för NTF skulle ingå, klarlägga de organisatoriska problemen för en vidgad trafikupplysning inom NTF:s ram. En sådan utredning borde utmynna i konkreta förslag och kostnadsberäkningar för en utvidgad verksamhet med bland annat fastare länsorganisationer.

Med anledning av vad som här anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla om en skyndsamt utredning om på vilket sätt NTF skulle kunna ges större resurser i arbetet på trafikolyckornas nedbringande.

Stockholm den 26 januari 1956

Ragnhild Sandström

Sigfrid Löfgren